

Küçük Saola

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Saola

Aysel Banu YAVUZAL

Yemyeşil bir ormanın derinliklerinde, eğrelti otlarının uykulu parmaklar gibi açıldığı yerde küçük bir saola yaşırdı. Tüyleri yumuşak kestane rengiydi ve koyu gözleri uzun ve sevecendi. Büyük, yuvarlak kulaklarının arasında iki kısa, düz boynuz vardı. Boynunda küçük mavi çiçeklerle süslü ince, örgülü bir çim tasma taşıyordu. Dolaşmayı ve ormanın tatlı havasını koklamayı çok severdi.

Bir sabah, güneş ışığı yaprakların arasından süzülürken küçük saola bir hışırtı duydu. Eğreli otlarının arasından büyülü bir sülün çıktı. Tüyleri turkuaz ve zümrüt renginde parlıyor, uzun altın kuyruğu yeri süpürüyordu. Parlak kehribar gözler kırpıldı ve başında küçük gümüş bir tepelik parladı. Göğsünde ışıldayan gümüş bir tılsım asılıydı. 'Merhaba,' dedi sülün yumuşak bir sesle. 'Bir arkadaş arıyorum.'

Saolanın kalbi sevinle arptı. 'Ben senin arkadaşın olurum,' dedi. Sölünün kehribar gözleri parladı. 'Öyleyse beni takip et,' dedi ve kanatlarından hafif ısıltılar saçıldı. Birlikte uzun eğrelti otlarının arasından, yosunlu kütüklerin ve fokurdayan derelerin yanından geçtiler. Saolanın küçük siyah burnu her yeni kokuda seğirdi. Yeni arkadaşı yanında olduėu için kendini cesur hissetti.

Sülün saolayı kıvrımlı bir patikadan yukarı çıkardı. 'Nereye gidiyoruz?' diye sordu saola. 'Gizli bir yere,' dedi sülün, gümüş tılsımı ışıldayarak. Köklerin üzerinden atlayıp dalların altından geçtiler. Orman sessizleşti ve hava yabani nane kokusuyla doldu. Saolanın yuvarlak kulakları her sese döndü. Arkadaşına güvendi ve ona yakın kaldı.

Sonunda ağa lar aralandı ve saola řaşkınlıkla nefesini tuttu. Aşğıda   eklerle ve sessiz derelerle dolu gizli bir dağ vadisi uzanıyordu. Kırmızı gelincikler başlarını sallıyor,  an   ekleri sessiz  anlar  alıyordu. Su p r zs z taşların  zerinde mırıldanıyordu. ' ok g zel!' diye fısıldadı saola. S l n g l msedi. 'Bu bizim sırrımız,' dedi. 'Onu korumalıyız.' Saola ciddiyle başını salladı.

Her gn iki arkadař vadiide oynadılar. Kelebekleri kovaladılar ve derelerde sıçradılar. Slnn altın kuyruęu havada ıřılıtar bıraktı. Saola tatlı yonca kemirirken sln yumuřak, cıvıltılı bir şarkı söyledi. 'Sen řimdiye kadar sahip olduęum en iyi arkadařsın,' dedi saola. 'Sen de benim,' dedi sln, kehribar gzleri sıcacık.

Bir öğleden sonra sülün hareketsiz kaldı. Gümüş tepeliği dimdik yükseldi. 'Duydun mu?' diye fısıldadı. Saola kulak kabarttı. Uzaklarda ağır bir güm-güm yankılandı. Sülünün tüyleri kabardı. 'Bir şey geliyor,' dedi. 'Büyük ve gölgeli bir şey.' Saola arkadaşına sokuldu. 'Cesur olmalıyız,' dedi, kalbi hızlı çarpsa da.

O gece saola karanlıkta parlayan sarı gözler gördü. Ağaçların ötesinde ondan çok daha büyük, gölgeli gri bir silüet belirdi. Ağır patiler yaprakları çıtırdattı ve ay ışığında hafif pas rengi tüyler göründü. Saola titredi. 'İşte tehlike,' dedi sülün. 'Vadimizi istiyor.' Saola derin bir nefes aldı. 'Yuvamıza zarar vermesine izin vermeyeceğiz.'

Ertesi sabah arkadaşlar bir plan yaptılar. 'Kavga edemeyiz,' dedi sülün. 'Ama akıllı olabiliriz.' Saola başını salladı. 'Hızlı koşup onu uzaklaştırabilirim,' dedi. 'Ben de kafasını karıştırmak için ısıltılar yapabilirim,' dedi sülün. Her gün çalıştılar. Saola çiçeklerin arasından koştu ve sülün yukarıda süzülerek ışık izleri bıraktı.

Bir akşam gölgeli tehlike daha da yaklaştı. Sarı gözleri parladı. Saola cesurca öne çıktı. 'Beni takip et!' diye seslendi ve dereye doğru koştu. Tehlike ağır ağır peşinden geldi. Sülün yukarıda uçtu, kanatları parlak ışıltılar saçtı. Işıltılar gölgeli yaratığın gözünü kamaştırdı ve şaşkınlıkla tökezledi. Saola onu vadiden çok uzağa çekti, sonra bir kayanın arkasına saklandı.

Tehlike ormanda kaybolunca saola vadiye döndü. Sülün yanına kondu. 'Çok cesurdun!' dedi. Saola gülümsedi. 'Bunu birlikte yaptık.' Sessiz dereleri seyrederek yan yana durdular. Vadi yeniden güvendeydi. 'Senin gibi nadir hayvanlar sevgiyi ve korunmayı hak eder,' dedi sülün. 'Sen de öylesin,' dedi saola.

O günden sonra arkadaşlar gizli vadilerini korudular. Tehlikeye karşı tetikte oldular ve dereleri temiz tuttular. Diğer orman hayvanları oynamaya geldi ve saola hepsini sevgiyle karşıladı. 'Nezaket en iyi kalkanımızdır,' dedi. Sülün başını salladı. 'Takım çalışması da bizi güçlü kılar.' Vadi mutlu seslerle doldu ve gölgeli tehlike bir daha geri dönmedi.

Saola biraz daha uzadı ama kalbi sevecen kaldı. Mavi çiçekli tasma'sını gururla taşıdı. Sülünün gümüş tılsımı her zamankinden daha parlak ışıldadı. Bazı hayvanların nadir olduğunu ve özen gerektirdiğini biliyorlardı. 'Bu yeri her zaman koruyacağız,' dedi saola. 'Ve her zaman arkadaş kalacağız,' dedi sülün. Burunlarını usulca birbirine değdirdiler.

Sıcak bir akşam yosunlu bir kayanın üzerine oturup gün batımını izlediler. 'İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?' diye sordu saola. Sülün kıkırdadı. 'Çok meraklıydın,' dedi. 'Sen de çok büyülüydün,' dedi saola. Ateş böceklerinin derelerin üzerinde dans edişini izlediler. Vadi huzurluydu ve dostlukları güçlüydü.

Küçük saola, küçük canlıların bile büyük işler yapabileceğini öğrendi. Cesaret ve iyi bir arkadaşla hiçbir tehlike çok büyük değildir. Tüm nadir hayvanların tıpkı kendisi gibi sevgi ve koruma bulabilmesini umdu. Sülün de aynı fikirdeydi. 'Dünya nezaketle daha güzel,' dedi. Ve tanıştıkları herkese bu nezaketi paylaşmaya söz verdiler.

Ve böylece saola ile sülün sonsuza dek en iyi arkadaş kaldılar. Her gün gizli vadide, çiçeklerin ve sessiz derelerin arasında oynadılar. Sırları güvendeydi ve kalpleri dopdoluydu. Dikkatle dinlerseniz sülünün yumuşak şarkısını duyabilir ve eğrelti otlarının arasında kestane rengi bir parıltı görebilirsiniz. Vadi, olması gerektiği gibi, dostluğun ve korumanın yeri olarak kalır.